

DEN FLYVENDE KUFFERT

*"Han satte sig i sin kuffert, fløj op på taget af slottet
og krøb ind ad vinduet til prinsessen"*

Der var engang en købmand, han var så rig, at han med sine sølvpenge kunne brolægge en hel gade og næsten tillige et lille stræde.

Men det gjorde han ikke, han kendte til en anden måde at bruge sine penge på. Gav han en skilling ud, fik han en daler igen.

Sådan en købmand var han – og så døde han.

Sønnen fik nu alle hans penge. Han levede lystigt, gik på maskerade hver nat, lavede papirsdrager af rigsdalersedler og slog smut hen over søen med guldpenge, i stedet for med sten.

På den måde ville pengene hurtigt slippe op ... og det gjorde de!

Til sidst ejede han ikke mere end fire skilling og havde ingen andre klæder end et par hjemmesko og en gammel morgenkåbe.

Nu brød hans venner sig ikke længere om ham, da de jo ikke sammen kunne gå på gaden. Men én af dem – som var god – sendte ham en gammel kuffert og sagde:

"Pak den!"

Ja, det var nu meget godt, men da han ikke havde noget at pakke den med, satte han sig selv i kufferten!

Det var en løjerlig kuffert.

Så snart man trykkede på dens lås, kunne den flyve. Det gjorde den. Vips fløj den med ham op igennem skorstenen, højt op over skyerne og længere og længere bort. Det knagede i bunden. Han blev forskrækket ... ville den gå i stykker? Havde han gjort en for hurtig vending med kufferten?

Gud bevare os!

Og så kom han til tyrkernes land.

Kufferten skjulte han i skoven under nogle visne blade og gik så ind til byen. Det kunne han godt gøre, for hos tyrkerne gik alle jo – ligesom han – i morgenkåbe og hjemmesko.

Han mødte en amme med et lille barn. "Hør du tyrker-amme," sagde han, "hvad er det for et stort slot her tæt ved byen, hvor vinduerne sidder så højt oppe!"

"Der bor kongens datter," sagde hun, "det er spået hende, at hun skal blive ulykkelig over en kæreste, så derfor er der ingen, der må besøge hende, uden at kongen og dronningen er med!"

"Tak," sagde købmandssønnen, og så gik han ind i skoven, satte sig i sin kuffert, fløj op på taget af slottet og krøb ind ad vinduet til prinsessen.

Hun lå i sofaen og sov.

Hun var så dejlig, at købmandssønnen måtte kysse hende.

Hun vågnede og blev ganske forskrækket, men han sagde, han var tyrkerguden, som var kommet ned igennem luften til hende, og det syntes hun godt om.

Så sad de ved siden af hinanden, og han fortalte historier om hendes øjne; at de var de dejligste, mørke søer, og at tankerne deri svømmede som havfruer. Han fortalte om hendes pande; at den var et snebjerg med de prægtigste sale og billeder. Og han fortalte om storken, som bringer de søde små børn.

Jo, det var nogle dejlige historier!

Så friede han til prinsessen, og hun sagde straks "ja!"

"Men du må komme her på lørdag," sagde hun, "da er kongen og dronningen hos mig til te! De vil være meget stolte af, at jeg får tyrkerguden som mand, men se til, at du kan et rigtigt dejligt even-

tyr, for det holder mine forældre overordentligt meget af. Min moder vil have det moralsk og fornemt og min fader et lystigt eventyr, så man kan le!”

”Ja, jeg bringer ingen anden brudegave end et eventyr,” sagde han, og så skiltes de. Prinsessen gav ham en sabel, der var besat med guldpenge. Den kunne han godt bruge.

Nu fløj han bort, købte sig en ny morgenkåbe og sad så ude i skoven og digtede på det eventyr, som skulle være færdigt til om lørdagen. Det var ikke så let endda.

Så blev han færdig, og det var lørdag.

Kongen, dronningen og hele hoffet ventede med te hos prinsessen. Han blev pænt modtaget! ”Vil du fortælle et eventyr,” sagde dronningen, ”ét, som er dybsindigt og oplysende!” ”Men som man dog også kan le af,” sagde kongen.

”Ja, det skal jeg nok,” sagde han og fortalte.

De hørte pænt efter:

Der var engang et bundt svovlstikker. De var så overordentligt stolte af sig, fordi de var af høj herkomst. Deres stamtræ, det vil sige det store fyrretræ, som de hver især var en lille pind af, havde været et stort gammelt træ i skoven.

Svovlstikkerne lå nu på hylden mellem et fyrtøj og en gammel jerngryde, og til dem fortalte de om deres ungdom. ”Ja, da vi var på den grønne gren,” sagde de, ”da var vi rigtignok på en grøn gren! Hver morgen og aften fik vi ’diamant-te’ – det var duggen – hele dagen havde vi solskin, og alle de små fugle fortalte os historier. Vi kunne godt mærke, at vi også var rige, for løvtræerne var kun klædt på om sommeren, mens vores familie havde råd til grønne klæder både sommer og vinter. Men så kom brændehuggerne, det var den store revolution, og vor familie blev splittet ad. Stamherren fik plads som stormast på et prægtigt skib, der kunne sejle verden rundt, dersom de ville det, de andre grene kom andre steder. Vi har nu den funktion at tænde lys for den store mængde. Og vi er fornemme folk, der kommer i køkkenet.”